

D ů v o d y:

Dovolání žalobcovu, pokud vytýká nesprávné právní posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.), nelze upřít oprávnění. Nejvyšší soud sdílí sice názor odvolacího soudu, že na vzdání se dědictví možno souditi také z konkludentních činů dědicových ve smyslu §u 863 obč. zák., jež v uvažování všech okolností nepřipouští rozumného důvodu, aby bylo o tom pochybováno, že dědic dědictví se vzdal. Ustanovení §u 863 jest zařaděno do 17. hlavy občanského zákoníka, pojednávající o smlouvách a p r á v n í c h j e d n á n í c h v ů b e c (nov. III. § 78) a již z toho plyne, že k oné zásadě jest přihlížeti nejen při smlouvách, nýbrž i při každém právním jednání, při němž projev vůle jest skutečností, tvořící právo. Leč v tomto případě nestačí skutkové zjištěné okolnosti k tomu, by se mohlo s bezpečností míti za to, že se žalobce vzdal veškerých nároků na pozůstalost po své zemřelé matce. Odvolací soud dospívá k opačnému názoru jen z úvahy, že se žalobce přes opětné vyzvání nedostavil k projednání pozůstalosti a to ani tehdy, když mu bylo v obeslání ze dne 30. srpna 1918 notářem, jenž jako soudní komisař pozůstalost projednával, pohroženo následky §u 120 nesp. pat. Nehledíc ani k tomu, že i obsah této pohružky (... so wird der Nachlass sofort den bereits erbserklärten Erben gleichteilig eingewantwortet und sohin auf Ihre etwaigen besonderen Wünsche keine weitere Rücksicht genommen werden«) mohl zůstaviti žalobce v pochybnostech co do přesné úpravy jeho dědických nároků ještě za řízení pozůstalostního, nelze z pouhé pasivity žalobcovy vzhledem k projednání pozůstalosti dovozovati, že se zřekl veškerých nároků na pozůstalost, to tím méně, ježto z prohlášení žalobcových za řízení pozůstalostního, jmenovitě z onoho ze dne 20. května 1918 vychází právě opak. Nezaniklo-li však nedostavením se žalobce k projednání pozůstalosti jeho právo dědické, mohl se nároků svých domáhati kdykoliv za promlčecí lhůty žalobou ve smyslu §u 823 obč. zák., jak také učinil.

Čís. 4429.

Dopravní řád železniční.

Přirážky k dovoznému jsou pokutou pouze za nepravdivé označení obsahu, nikoli za označení nepřesné nebo neúplné. Přirážku nelze vybírat proto, že u předmětů delších sedm metrů nebyla v nákladním listu uvedena délka. Nejasnost tarifních předpisů jde na účet dráhy.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1924, Rv I 1450/24).

Žalující firma dopravila dráhou železný plech. Ježto železný plech nebyl v zásilce označen jako delší 7 m, ač byl dlouhý 10 m, vybrala dráha od žalobkyně přirážku k dovoznému. Žalobě proti dráze o vrácení přirážky procesní soud prvního stupně vyhověl. **D ů v o d y:** Jest rozhodnouti otázku, je-li pro železný plech černý delší 7 m označení obsahu zásilky v nákladním listě železný plech černý« dle platných reglementárních a tarifních předpisů skutečně nesprávným udáním obsahu zásilky a byl-li tudíž ku správnému označení

obsahu této zásilky odesílatel povinen označiti obsah zásilky v nákladním listě výslovně jako »delší 7 m«. Dle posudků znalců dlužno otázku tu řešiti ve smyslu Šu 56 bod (1) d) žel. dopr. ř. čsl. žel. tarif nákladní ze dne 1. srpna 1921, kterýžto § mezi jiným obsahuje ustanovení, že odesílatel má zapsati do nákladního listu označení zásilky podle jejího obsahu, u zboží kusového též počet kusů, obal a adresu, nebo místo ní znamení a číslo. Železnice může též při nákladech vozových žádati označení obsahu podle počtu a obalu, připouští-li to náklad. Předměty uvedené v příl. C buďtež pojmenovány názvy tam použitými a vyznačeny připojením slova podmíněčně. V dodatečném ustanovení IV, bod (2) k tomuto § 56 jest poukaz: o údajích obsahu viz též odd. B. V tomto odd. B (čsl. žel. tarif díl I. odd. B ze dne 1. srpna 1921) jest označení zásilky v odd. A. III. g stanoveno toto: Zboží jmenované v žel. dopr. ř. nebo v tarifech budiž označeno v nákladním listě názvy tam použitými. Ostatní zboží, jmenovitě ono, které v tarifech jest souhrnně označeno, jako jiné nebo zvláště jmenované, budiž pojmenováno názvem obchodně obvyklým, není-li ho, názvem jinak obvyklým. V žádném z těchto ustanovení, která jedině jsou rozhodujícími o tom, jak má býti obsah zásilek v nákladním listě označen, není stanoveno, že by odesílatel byl povinen označovati obsah zásilky v nákladním listě též podle její délky nebo podle jiných rozměrů. Železné plechy jsou jmenovány v položce Ž-5-b k rozřídění zboží žel. tar. díl I. odd. B. bez jakéhokoliv obmezení délky nebo jiného rozměru; byl-li tedy v tomto případě obsah zásilky označen v nákladním listě »jako železný plech černý«, dlužno pokládati označení toto za úplně správné, poněvadž zboží (železný plech černý) v tarifu Ž-5-b jmenované bylo v nákladním listě označeno názvem v tomto tarifu použitým, jak to předpisuje shora citované ustanovení čsl. žel. nákl. tarifu díl I. odd. B odst. A. III. g. Stanovisko žalované strany, která se odvolává na ustanovení Šu 60 žel. dopr. ř. znalci v tomto případě nemohou sdíleti z toho důvodu, že bylo již vyvráceno nejkompetentnějším železničním orgánem a sice stálým tarifním výborem býv. rak. uh. a bos. herceg. drah, do kteréhož výboru vysílaly jak bývalé státní dráhy tak i soukromé dráhy své nejlepší tarifní odborníky. Také po převratu byly železniční správy stejného názoru o tom, že dopravce není povinen předměty delší 7 m též nábytkové vozy jako takové v nákladním listě označovati, jak o tom svědčí služební předpis býv. buštěhradské železnice čís. 252 z r. 1921, který právě k oddílu B-VII žel. tarifu na ustanovení toto poukazuje. Soud přidal se úplně k tomuto posudku znalců a nabyt přesvědčení, že odesílatel nebyl v tomto případě dle platných ustanovení povinen označiti zásilku v nákladním listě výslovně jako delší 7 m a není tedy nutno z okolností, že tak neučinil, dovozovati, že obsah zásilky byl udán nesprávně. Naopak jak shora již bylo uvedeno, byl obsah zásilky v tomto případě označen v nákladním listě dle platných ustanovení úplně správně a nemůže tudíž dráze býti přiznáno právo, aby v tomto případě vybrala přírážku k dovoznému pro nesprávné udání obsahu zásilky ve smyslu Šu 60 žel. dopr. ř., který v tomto případě neplatí, poněvadž se nejedná o obsah zásilky a o zkoumání obsahu, nýbrž o rozměr zásilky. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jak žalovaná strana sama v dovolání praví, závisí rozhodnutí roze-
pře pouze od řešení právní otázky, zda byl zasílaný železný černý plech
správně označen v nákladním listu, když nebyla udána jeho délka, která
činila 10 m, tedy více než 7 m, a měla proto dle železničního nákladního
tarifu díl I. odd. B, hlava B VII vliv na vypočítání dovozného. Také
v tom sluší přisvědčiti dovolání, že tarifní předpisy nutno vykládati
přesně. Ale právě tento přesný výklad, řídící se jenom vyjádřeným
smyslem a nikoliv tarifně politickými úvahami, svědčí proti názoru
žalované strany, že odesílatel jest povinen, v nákladním listu označiti
zboží všemi znaky, které mají dle tarifu vliv na vyměření dovozného,
a že pochybení v tomto směru zavazuje ku placení přírážky k dovozné-
mu. Podle Šu 60 žel. dopr. ř. dlužno platiti tuto přírážku, byly-li udány
nesprávně obsah, váha nebo počet kusů zásilky. Slovo
»nesprávně« značí tu stejně jako v Šu 57 žel. dopr. ř. tolik, jako »ne-
pravdivě«; nesprávným označením obsahu zásilky lze rozuměti jen ta-
kové, ze kterého by plynulo, že jde o jiné zboží, než skutečně bylo na-
loženo. Bylo-li v tomto případě zboží označeno správně, jako železný
plech černý, ale bez udání jeho rozměrů, nelze mluvit o označení ne-
správném, totiž nepravdivém, nýbrž leda o označení neúplném.
Podle Šu 57 žel. dopr. ř. ručí odesílatel sice za správnost, za úplnost
i přesnost údajů, pojatých v nákladní list, a nemůže si stěžovati, když
pro neúplné a nepřesné označení zboží se mu vyměří dovozný
podle vyšší sazby, než by při úplném a přesném označení náleželo; při-
rážky k dovoznému jsou však pokutou pouze za nepravdivé označení
obsahu, nikoliv za označení nepřesné neb neúplné. Mimo to nelze uve-
dělé označení obsahu pokládati ani za neúplné, neboť, jak první soud
správně uvedl, není ani v železničním řádě ani v tarifu předpisu, který
by podle doslovu odesílatele zavazoval k udání délky zboží v nákladním
listu. I kdyby dotyčné v prvním rozsudku podrobně uvedené tarifní
předpisy podle svého doslovu připouštěly výklad, že i rozměry zboží
třeba v nákladním listu uvést, mají-li význam pro vypočítání dovozného,
musily by pro svou nejasnost a nezřetelnost v tomto směru býti vy-
kládány proti dráze, poněvadž jsou po právní stránce podmínkami, které
určila dráha pro smlouvu přepravní, a musí býti proto dle Šu 915 obč.
zák. vykládány v neprospěch strany, jež užila nejasného výrazu. Nelze
pokládati ani tarifně politický účel, kterým žalovaná strana svůj výklad
odůvodňuje, v tomto případě za spravedlivý. Přesahuje-li délka zboží
7 m, činí jeho nakládání potíže, pro které tarif stanoví jednak zvýšení
dovozného, jednak ukládá v dílu I oddělení B pod A V odesílateli, by
zboží sám naložil. Ačkoliv tedy dráha není povinna, přezkoumávati
skutečnou povahu zboží a jest oprávněna, řídit se při vyměření dovoz-
ného označením zboží v nákladním listu, přece nemůže jí ujíti, že zboží
má větší délku než 7 metrů, naopak musí býti při podání zboží tato
okolnost bez ohledu na obsah nákladního listu zjištěna. Správně vyložil
proto stálý tarifní výbor v zasedání ze dne 13. prosince 1912 platné
tarifní předpisy v ten rozum, že se přírážka k dovoznému nemá vybírat,
když u předmětů delších 7 metrů nebyla délka v nákladním listu uve-
dena, nýbrž že se má nákladní list vrátiti odesílateli ku doplnění, a pro-

hlásil dále, že není důvodu k nějaké změně tarifu, tedy ani v tom směru, by byl projevený názor v něm jasněji vyjádřen, ani v tom směru, by přírážka k dovoznému se musila platiti. K názoru stálého tarifního výboru přistoupila československá státní železniční správa tím, že zachovala v československém železničním nákladním tarifu ze dne 1. srpna 1921 všechna dřívější ustanovení o označení zboží v nákladním listu i o placení přírážek k dovoznému beze změny. Výklad, který žalovaná strana dává uvedeným předpisům, nutno proto pokládati za mylný.

Čís. 4430.

Ujednáním pozdější splatnosti vyrovnávací kvoty nevzdal se věřitel práv, plynoucích z ustanovení Šu 57 vyr. řádu ve znění novely ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n.

Význam usnesení, schvalujícího vyrovnání.

V řízení vyrovnávacím neděje se likvidace pohledávek, věřitel není povinen účastniti se vyrovnávacího řízení a nemůže přijíti o úrokovou pohledávku tím, že dlužník v předloženém seznamu věřitelů u pohledávky věřitele neuvedl též dlužných úroků.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1924, Rv I 1299/24).

Žalobč věřitele, domáhající se na dlužníku zaplacení celé pohledávky, ježto dlužník nesplatil vyrovnací splátky, procesní soud prvního stupně vyhověl potud, že přiznal žalobci 592 K 12 h. Odvolací soud přiznal žalobci dalších 1.099 Kč. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného.

Důvody:

Především přisvědčiti jest názoru odvolacího soudu, že v úmluvě, kterou se prodlužuje splatnost závazku, nelze spatřovati novaci dle Šu 1376 obč. zák., ježto není tím změněn ani právní důvod závazku, ani hlavní jeho předmět; jde o pouhou změnu vedlejších smluvních ustanovení po rozumu Šu 1379 obč. zák. Proto správně dovozuje odvolací soud, že ujednáním pozdější splatnosti vyrovnávací kvoty žalobkyně nevzdala se práv plynoucích jí z ustanovení Šu 57 vyr. řádu ve znění novely ze dne 26. dubna 1923 č. 99 sb. z. a n. Okolnost, zda dovolatel v listopadu 1923 původně chtěl platiti dluh více ho tížící, to jest vyrovnávací kvotu, a nikoli dluh další, nepadá na váhu, když dodatečně přijal návrh zástupce žalobkyně a zapravil onen další dluh a přijal poshovění vyrovnávací kvoty. V celém jednání nelze ani spatřovati neplatné jednání dle Šu 58 vyr. ř., ježto jde o jednání po provedeném vyrovnání. Ani v tom směru nelze přisvědčiti názoru dovolatelovu, že na vyrovnávací řízení k jeho návrhu zavedené nevztahuje se ustanovení článku III. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n., ježto vyrovnávací návrh přijat byl zákonnou většinou věřitelů před účinností zákona, totiž již dne 9. dubna 1923. Ustanovení této novely nevztahuje se totiž na vyrovnání, která byla před její účinností již soudem právoplatně potvrzena, kterouž zásadu tento nejvyšší soud vyslovil plenárním usnesením ze